

ילדי גן שם הגן גן גנות

מספרים:

צפוֹת בָּבִית

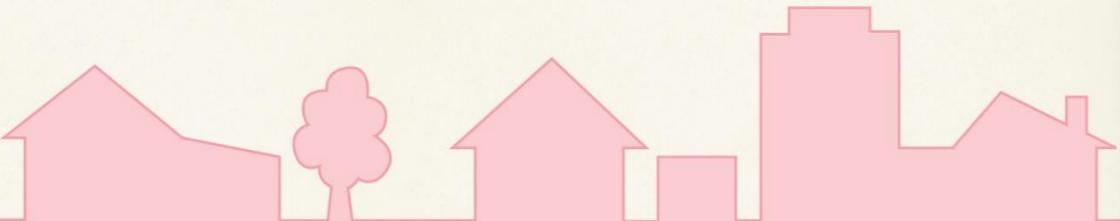
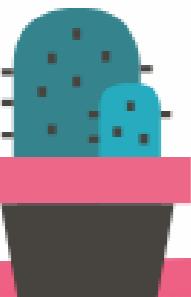

אוֹיִ כָּלְ כָּהִ, כָּלְ כָּהִ צַפּוֹן.
אוֹחִידִידִידִין.

וְאָמַרְתָּ הָאֲשָׁה: "הַמֵּצֶב נָורָא.
שְׁמַעוֹן בָּעֵלי הַטּוֹב, אֵין לְנוֹ
בְּרָתָה.
אָנוּ מִכְרָחִים עַזְרָה,
לְךָ אֶל רַב הָעִירָה,
הָאָחָם, הָאָיָדָה,
הָאָתָּה הַמֵּצֶב יִסְתֹּר."

אִישׁ הָיָה בָּעִירָה,
אִישׁ וְשָׁמוֹ שְׁמַעְוָן.
הָוָא הָיָה יִשְׁרָאֵל וְצַנְעָן,
אֶחָד וְאֶבְיוֹן,
וְאֶשְׁה טֻבָּה הִיתָּה לוֹ
וַיְלָדִים הַמּוֹן.
אֶרְבִּיטָו קָצָן מִאֵד הָוָא,
כוֹ, מִפְּשָׁ פְּצָפּוֹן.
וּבְבֵית הַקְּטָן
הַצְּפִיפּוֹת מִפְּשָׁ אַסּוֹן.
רַעַשׁ, הַמְּלָה, שָׁאוֹן,
הַשְּׁלָמָן עַל הַמְּזָנוֹן,
הַכְּסָא עַל הָאָרוֹן.
אִין מִקּוֹם לְזֹזֶד כְּמַעַט,
לֹא לְשָׁבֶת, לֹא לִישָׁן.
כְּעֵסֶס, רַגְזׂ וְחַרְוָן.
זֶה נַתְקָל וְזֶה נַוְפָל,
זֶה בּוֹכָה, זֶה מַקְלָל.
אִין מִקּוֹם לְהַתְפִּלָּל
אוֹ לְכַתְּבָ אוֹ לְבִשָּׁל.

רץ שמעון אל כבוד הרב, מתישב מולו,
ועיניו זולגות דמעות ורועד קולו.
ולוחש הוא: "אנא רבבי,
הוב לי פתרון
כى בבית הקטן,
הציפיות ממש אסون."
והרביב הצעון מקשיב ומאזין,
ובאצבע מסלסל הוא את פאת ימינו,
מלטף את קצה זקנו ואחר שואל:
"וליד הבית שמעון, יש לך צורך?"
“כן”, עונה שמעון, “נכוון, יש חצר סגורה,
וממש תרגולות בה, עד גם פרה.”
“אך אל תמתין, קום ומחז”, הרב כר הוריה,
“אל ביתך הקטן, הדל והצפוך נורא.
את המרגולות כלן הכנס אליו מיד!
זו היא העצה שלי, ואל תירא ואל תפחד!”

קם לו שמעון ממקומו,
אל ביתו חזר.
את המרגלות הכניס
כמו שהרב אמר.
ואמרי כמה דקות,
קרוקורים וצעקות,
דלוגים, צוחות, קפיצות,
רעשימים, אבק, נזחות,
טרנגולת בארון,
חרבטה על המזנון
בשעה שהאחרת
בספרים כבר מנקרת.

שמעון אל הרב חוזה.
"ஓוי רבנו", הוא אומר
ומתאר ומספר,
על הצער והסבל.
על הרעש והזבל.
嘶rough ורים רע
והדק הוא נורא.
ומושיע כלו נרגעש:

"רבי, זה אסון ממש.
כך זה לא יכול להיות,
ככה אי אפשר לחיות.
אך גם קדם, זה נכון...
שם בבית הקטן,
הציפיות הייתה אסון.
אבל עכשו,
שלימה כבוד הרבה,
מאד-מאד הורע המצב.
הוא יותר קשה אפלנו.
הצילו!!!"

מסלול אט-אט הרב
את פאת צד שמאל,
ואומר אזי לשמעון בחיוון גדול:
"יקום ושובה אל ביתך
ואנא הזרד
והכנס אליו חיש פנימה,
אם כן את העז."
"מה?" שואל שמעון נדחים,
"את העז הביתה גם?"
והרב היזון
לו עונה בונחת: "כן."

שמעון אל הרב חזקיה.
"اوي רבנן", הוא אומר
ומתאר ומספר,
על האצר והסבל.
על הרעש והזבל.
סרחון וריהם רע
והצע צרה צרואה...
צפות, צפוי נורא..."

"טוב", איז מהין הרב,
אין עצה ואין ברירה,
אלא להכenis נבייתה
גם את הספרה!
"מה?" שמעון בקול קרא,
"להכenis את הספרה?
והרב היזה
שוב עונה בונחת: "כן."

אם איז שמעון ממקומו,
אל ביתו חזר.
את הצע הכנס הוא פנימה,
כמו שהרב אמר.
והצע, הכל זוללת,
את הסדיןימ אוכלת,
את הפמותות לועסת,
בשטייח היא נוגשת,
על הכסאות קויפצת
וחרנים היא נועצת
דוקא בועלן
ושוברת כמובן גם את המלון.
הרצתה מלאה גלים,
הילדים מיללים.

שמעון אל הרוב חוזר.
"אוֹי רַבּוֹנוֹ", שׁוֹב אָוּמָר
וּמְתָאֵר וּמְסִפֶּר,
עַל הַצְּעָר וְהַסְּבָּל.
עַל הַרְעָשׂ וְהַזְּבָּל.
סְרָחָן וּרְיִיחָן רָע
וְהַדְמָקָה הוּא נָוָרָא..."

"אל תִּזְאָג, יְהִי בָּסְדָּךְ",
כָּךְ עֲוֹנָה הָרָב
וּמְמַשֵּׁיךְ הוּא וְאָוּמָר לוֹ
בְּחִיוֹרַ רַחֲבָה:
"שׁוֹב הַבִּיתָה יִדְיִידִי, וְאֵז תִּמְהָר
וְאֵת הַמִּיחָוִת מִיד סְלָק אֶל הַחַצָּרָה.
אֵת הַמְּרַגְּוֹלֹת וְאֵת הַעַז וְהַסְּרָה,
הַוְצָא חִישָּׁ מִן הַבַּיִת
לְחַצָּר בְּחִזְרָה.
וְתִחְזֹר בָּעוֹד יוֹמִים
וְסִפְר לִי מִמָּה קָרָה".

שֶׁב לו שֶׁמְעָונָן מִן הַרְבָּה,
וְאֵת הַסְּפָרָה הַכְּנִיס מִיד הַבִּיתָה
כְּמוֹ שְׁהָרָב הַוְרָה.
אָבָל הַסְּפָרָה...
אוֹי-אוֹי-אוֹי הַסְּפָרָה...
הַשְּׁתְּרָעָה חִיש בְּחַדָּר,
מַעַלָּה לְהַגָּה,
אי אִסְּפָר לְעַבְרָה,
לְלַכְתָּה, לְחַדָּר.
שְׁטִיחִים מַעֲנָמָת,
יש רִימָן של רַקְטָה.
שׁוֹבְרָתָה כל דָּבָר בּוֹ נַתְּקָלָת,
מִפְּילָה אֶת הַדְּלָת.
זָלָלה מַחְצָלָת,
אָוּכְלָת נְרוֹת, מַעַיל וּמַפָּה,
וְכַמָּה זָבֵל עַל הַרְצָפה...".

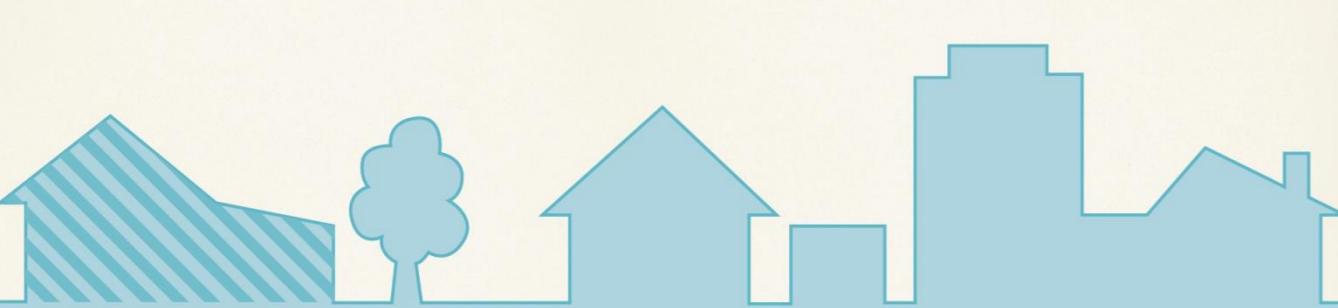
לא עברו יומנים, וכבר שמעון ממהר,
אל הרבה הוא חוזר.
צוחק למלולו, כלו מאשר.
רבי, הסיטוט נגמר.
רבי, מצאת פתרונו
רבי, אתה ממש גאון,
בא הקץ לשבל, תמו כל הבעיות.
כי מרגע שננטה מכל החיות,
הבית היום נומך כל כה,
הבית היום אדול ומרוחת,
אין דחף, אין צפיפות, יש כיף ויש שמחה.
יש מקום לכל המשפחה,
איש לא מתלוננו,
איש אינו מתחנן.
הילדים והילדים
שרים ורוקדים.
וחוראים בקול
'איזה בית גודל!'

ואני אד אומר בשמחה וishop:
'זוכרים שהיה לנו בית קטן,
שהיו בו דחק, צפיפות ושאון?'
וכולם עונים: 'זה היה בעבר
היום יש לנו בית מרוח, נחדר.
ויש מקום לכל מי שבו גר.'"

וכאן ילדים, ספורנו נגמר...

גן שלנו מה נחמד הוא
תמונה מהווי הגן

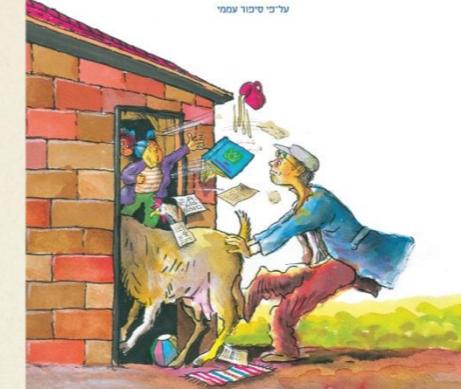

כתב: אפרים סיידון

אייר: דני קרמן

הוצאת עם עובד

צפוך בבית

השנה חאגנו 67 שנה למדינת ישראל עם היוזמה "הסיפור של ילדי הגן" של ספריית פיא'מה. בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד. קראנו אותו יחד ונחנינו. הכננו תלבושות ותפאורות, התחפשנו, הצטלמנו וזע התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחבר ולשימוש בספר זה בלבד.

משרד החינוך מינהל התרבות
האך להנין כדור הארץ ירושי

סִפְוּרִי זֶה קָרָא

מסורת של ספרותי לילא טוב

קרן גראינspoон ישראל
KEREN GRINSPOON ISRAEL